

## ПО ЖЪТВА

Постатъта поведе сръчно бяла Неда;  
Стаменко по нея сили да преваря, —  
Неда шеговито изъподъ вежди гледа  
Той и тѣй, усмихнатъ, неи отговаря:

«Бързай, бяла Недо, облогъ съ тебе бия, —  
Не те ли спреваря, давамъ, душо блага,  
Пръстенъ на ръката, нанизи на шия,  
И сърце придавамъ — приданъ тебе драга.»

Бърза бяла Неда, жъне и отваля,  
А сърце ъ трепка, като птичка плаха...  
Слънцето отскочи вече на копраля,  
Морните жътвари на похапка спряха.

Само бяла Неда сърпътъ не оставя,  
Пбчивъ и похапка — кой за тяхъ ти мари...  
«Да му мисли, който облогъ се залавя!»  
Стамена подкачатъ охолни другари.

Слънце спрѣ на пладне. Ветрець не подухва  
И омара трепка надъ поле. На завятъ  
Морната дружина седна да пладнува;  
Само те двамина сърпи не оставятъ.

Двайсетъ пъти вече постатъ подновиха —  
Нито той настига, нито тя оставя...  
Въ слепи очи бие кръвъ младежка лихо,  
Погледи примрежа слънчова замая.

Щомъ да отмалнеятъ сили заморени,  
Младо сърце пакъ ги съ поривъ новъ подѣема...  
Пада вечерь. Неда дружките засмени  
Дразнятъ: «Зоръ голямъ е — по севда голема!»

Ясно слънце зайде задъ балканъ далечень,  
Надъ полето лъхне преднощна прохлада;  
Да привърши всякой своя трудъ уречень,  
Старий драгоманинъ викомъ заповяда.